

Fényképezőgép

Egy év telt el azóta. Mikor megláttalak, éppen egy szelet dinnyét tuszkoltál a székbe, elegánsan, maszatosan. Hajad kissé lenőtt, én pedig arra gondoltam, hogy bele akarok túrni, úgy igazán, mint a szerelmesek. De nem vagy a szerelmesem, igaz? Melléd huppanva emeltem fel az asztalra fektetett fényképezőgéped, majd mikor rám pillantottál, lőttem egy képet. Felnevetve engedtem le kezeim, majd szemedbe nézve halkán köszöntem. Nem mosolyogtál, hiszen nem szoktál. Bólintottál, majd felém nyújtottad a cigidet. Nem dohányzom, mégis vettem egy szálat. A lebukás veszélye úgy lógott fölöttem, mint Damoklész kardja. Fenyegetően, élesen. Féltem, hogy rám ismeresz. Féltem, hogy megtudod, egy éve minden este rád gondolva alszom el.

Kíváncsi voltam, beszélsz-e még velem. Felé sem mutattál érdeklődést, mint ahogy felém sem. Talán ezért rémültem meg. Talán pont olyan, mint én? Talán ő is dróttal szurkálná a szemem, mint én az övét? Talán...

Meggyújtom a cigid. Két slukk, majd feléd nyújtom. Felvont szemöldökkel figyelsz, majd elveszed tőlem és megemelve a bűzrudat beleszívsz. Nézem, amint ajkaid közül előtör a füst. Megcsókolnálak, mégsem teszem. Ellopnam a békás gyűrűdet, de csak nézlek, és minden porcikádat próbálom magamba vésni, mint a fényképezőgéped őt. Mert ő mégsem én. Ő két gigabájt, én egy sem. Szomorúan mosolygok, te mégsem látod. Talán, ha lencsén keresztül figyelned, észrevennéd... A gépet letéve bólintok, majd felállva továbbállok, hogy köszöntsem a többieket. Lopva hátrapillantok, te pedig a cigit elnyomva ismét a dinnyédbé temetkezel.

Hallgatózik a csend

Tudtam, hogy vége. A kávédat kevergetve ültél velem szemben, tekinteteddel a forgalmas főúton elhaladó autókat követted. A legnagyobb hangzavar kellős közepén csend volt közöttünk. Nem szóltál, s én se szóltam. Hallgatózott a csend is. Mellkasomra nehezedtek a ki nem mondott szavak, melyek betűről betűre másztak fel torkomon, hogy nyelvem alatt sátrat verve idegesítsenek, de kimondani ne tudjam. Jól érzem, hogy te is arra gondolsz, amire én? Igaz, hogy mindketten mentjük a menthetetlent? Mintha barátságunk egy szerződés lenne, mint ha mindezt két aláírás tartaná egybe. Mintha paplant próbálnánk üveg pohárba gyömöszölni. Túl sok minden történt ahhoz, hogy a pohár ne repedjen meg, ne hulljon darabokra a nyomástól. A szilánknak álcázott szavak mondatokká állnak, amiket erősen, izomból vágnánk egymáshoz, hogy azok mellkasunkba fúródjanak mélyen. Mert ezt kéne tennünk, mégse tesszük. Félünk. Féltetek, de magamat is félttem. Egy éve fáj, egy év sok mondat, s annál is több szó. És nem marad más, csak a csend, mely hiába hallgatózik, nem hall mást, csak a keserű meg nem értést.

Mikóczy Dénes: „Csak tiszta forrásból”